

Contos arredor do microondas

ALGUNHAS ESTRATEXIAS (E REFLEXIÓNS)
PARA SEGUIR CONTANDO NA CASA

falasRedes
programa de dinamización lingüística

CONTOS ARREDOR DO MICROONDAS

Algunhas estratexias (e reflexións) para seguir contando na casa

Ninguén sabe moi ben por que, pero o certo é que cando estamos moi entretidos, moi concentrados e pasándoo ben, ladeamos a cabeza e abrimos a boca. Velaí un xesto humano que indica atención. Entrega absoluta ao que estamos presenciando.

Calquera que tivese a experiencia de contar un conto a pequenos/as saberá que ás veces sucede iso: que a súa atención é total, que están atrapados diante do discurso narrativo que se lles ofrece, entregados por completo a quen lles conta e ao que se lles está contando.

Dalgunha maneira, encántanos que nos conten, levámolo no ADN emocional, moi dentro. Probablemente os primeiros humanos que saíron da cova para cazar un mamut, ao volver á seguridade da tribo, en troques de narrar, sen máis, os acontecementos, probablemente os adornaron o suficiente como para que o resto do grupo os tomase por heroes... sen sabelo (ou sabéndoo) estaban contando un conto. Logo viñeron os mitos. E as lendas.

E sempre, todo este material fillo da fantasía, foi transmitido a partir da narración oral.

No noso país temos unha fecunda e poderosa tradición contadora recollida en moitas publicacións¹, historias nadas a carón do lume, ao redor dunha mesa, ou, como Ánxel Fole nos soubo explicar, *Á lus do candil*. Hoxe, dende logo, xa non nacen as historias á luz do candil ou a carón do lume. Se cadra, si á luz catódica do televisor, ese outro gran contador de historias. Non obstante, a pesar dos cambios que se introduciron pola modernidade dos tempos, podemos facer moito dende as casas para darlle vida nova aos contos de sempre, a contos novos ou, sen máis, ao feito pracenteiro de nós contar, e eles e elas escoitar, en lingua galega.

1. Especial interese ten a compilación publicada na Editorial Galaxia baixo o título de *Antoloxía do conto popular galego*, por Henrique Harguindey e Maruxa Barrio

Deseguido indicamos algunhas das posibles estratexias para profundar neste tipo de actividades.

1. Busquemos sempre un ambiente relaxado e calmo para contar. Por exemplo, ao final do día, cando morre a xornada. Nada hai máis tradicional que escoitar un conto antes de ir durmir.
2. Falemos cos avós e coas avoas. Eles son depositarios, ben seguro, de moitas historias, reais ou inventadas ou escoitadas na súa infancia e mocidade. Realicemos un labor de recollida cos máis vellos da familia.
3. Xogemos a improvisar. Os pequuchos poden suxerir quen que- ren que sexan os protagonistas dos contos (lobos, nenos e nenas, paxaros, monstros...). Sobre ese material teremos que construír a historia. Parece complexo, pero todo é cuestión de tentalo.
4. Collamos libros de contos. Abrámoslos. Leamos calmadamente, poñendo as voces dos distintos personaxes. Entoando como cómpre. Facendo do relato algo interesante.
5. Impliquemos a outros membros da familia na gravación dun conto previamente elixido. Pasarémolo moi ben facéndoa e, por suposto, escoitándoa logo. Nun nivel superior poderíamos engadirle efectos especiais para que o traballo final resultase máis sorprendente e atractivo.
6. Recitar pequenos contos en verso do noso acervo popular. Xogar a memorizalos. Este tipo de actividades é moi querida polos máis pequenos de tres anos en diante.

Estas, por suposto, son só algunhas das posibles estratexias. Hai moitas máis. Do que se trata é de abrir boca. De chamar a súa atención. De conseguir que ladeen a cabeza e abran a boca...

